

РЕШЕНИЕ

№ 24005

гр. София, 11.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4220** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. М. И., непридружен непълнолетен, гражданин на С., чрез адвокат Я. Г., срещу Решение № 2835/31.03.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на молбата чужденеца за предоставяне на международна закрила е отхвърлена.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Според изложеното административният орган неоснователно е игнорирал мотивите, поради които се иска предоставянето на закрила. Не е обсъдено заявеното обстоятелство, че А. М. И. не би могъл да се завърне в провинция в страната си на произход, защото че ситуацията там се доближава до въоръжен конфликт, който застрашава живота на цялото цивилно население. Като непълнолетно лице, той принадлежи към уязвима група. В рамките на установената към момента ситуация, жените и децата са подложени на особен риск, поради невъзможността им да се защитят. Цитирани са информации от общоизвестни източници, които потвърждават, че в С. продължават да действат многобройни въоръжени групировки, които воюват както по между си, така и със силите на правителството. Властта там се оспорва, от кюрдите, въоръжената ислямистка опозиция и сирийското правителство. Въоръжените сблъсъци в областта са ежедневие и създават опасност за живота на мирното население. Оспорващият се опасява, че при евентуалното му връщане в С. животът му ще бъде поставен в опасност. Твърди се, че висшият интерес на детето налага, то да остане на територията на страната.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се яви лично. По данни, предоставени от РПЦ на ДАБ – О. купел, той е напуснал общежитието и е в неизвестност. Назначеният му по реда на ЗПП адвокат Г., поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява, не се представлява. От пълномощника му юрисконсулт К. са представени писмени бележки, в които са изложени доводи за неоснователност на жалбата. Представени са допълнително три броя справки относно ситуацията в страната на произход на търсещия закрила.

Представителят на отдел „Закрила на детето“, при Дирекция за „Социално подпомагане“ – К. село, взема становище за основателност на жалбата, посочвайки, че в интерес на А. М. И. – непълнолетен е да остане на територията на страната и да продължи образованието си.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № 15055/13.10.2023 г. до Държавната агенция за бежанците А. М. И., е поискал предоставяне на международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № 15055/13.10.2023 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

Видно от писмо № М – 24558 от 16.11.2023 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Т“ – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на А. М. И., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

На 31.10.2023 г. с А. М. И. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол.

Оспорващият твърди, че е напуснал нелегално С. в началото през 2023 г. и през Турция, с помощта на трафиканти е пристигнал в България отново нелегално на 18.09.2023 г.

До напускането си на С. е живял в Д., който до тогава е бил под контрола на режима на Б. А.. В момента там живеят родителите му. Не е бил търсен за отбиване на военна служба, защото е непълнолетен.

Има двама братя, които живеят в 3. Европа и желанието му е да стигне до Германия, където се е установил един от двамата.

Мотивира желанието си да напусне страната си на произход с общата несигурна ситуация в С.. Самият той не е бил свидетел на въоръжени сблъсъци или военни действия, но е виждал, как над града прелитат самолети и е чувал, че И. бомбардира.

Интервюто е проведено в присъствието на назначения му по реда на ЗПП адвокат и на социален работник.

Не посочва да е бил арестуван, преследван, малтретиран или подлаган на мъчения, заради своите религия, раса, етническа принадлежност или политическо мислене.

Видно от становище рег. № 15055/25.03.2025 г. на Старши експерт при РПЦ – О. купел, изготвено до председателя на ДАБ, е предложено на А. М. И. да се откаже предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото са приети справки № МД-02-194/03.04.2025 г., МД-02-262/19.05.2025 г., и МД-02-265/29.05.2025 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“

при ДАБ, относно настоящата обществена и политическа ситуация в С..

Ответникът е представил и справка, видно от която от 01.12.2024 г. до 30.04.2025 г. на общо 566 граждани на С. е предоставена международна закрила, 18 от които са непълнолетни.

Като доказателство по делото беше прието становище на ВКБООН относно връщането на лица, напуснали С. и поискали предоставяне на международна закрила.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на адвокат Г. – представител на А. М. И. на 04.04.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 17.04.2025 г. (вх. № КП-04-268), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че А. М. И. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Председателя на ДАБ е направил извод, че обстановката в С. дава възможност на търсещия закрила да се установи там, защото в страната, няма вътрешен или международен въоръжен конфликт, заради който той може да бъде изложен на реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Няма данни, че той може да бъде изложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Вземайки предвид събраните гласни и писмени доказателства и при съобразяване с наведените от страните доводи, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите А. М. И. доводи, касаещи търсенето от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорваният има основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. При проведеното интервю, не са релевирани доводи и не ангажирани доказателства в тази насока. Жалбоподателят сочи, че не е имал лични проблеми с официалните власти или с представители на опозицията.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорвания не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплахата за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията, съдържаща се в справки № МД-02-194/03.04.2025 г., МД-02-262/19.05.2025 г., и МД-02-265/29.05.2025 г. относно обстановката в С., като е приел, че към момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Атаките от страна на някои райони са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. Установено е, че въпреки нестабилността в определени части от Д., нивото на безогледно насилие в столицата, не е изключително. В конкретния случай не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

Установява се, че в страна са започнали, помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в приложените справки на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към МС се установява, че в С. е налице вътрешен конфликт и има случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на тази държава. Районът на големите градове са зона, контролирана от правителството. От 2020 г. конфликтът се приема за такъв в застой, при който фронтовите линии остават относително стабилни. Въпреки регистрирани случаи на насилие, тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело С-465/07. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Във връзка с горното следва да бъде отбелязано, че съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършено от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.

Към настоящия момент в С. не е налице ситуация на изключително безогледно насилие. Не се установяват данни понастоящем конфликтът там да е на нива, обосноваващи извод за съществуване на реален риск чужденецът непременно да понесе тежки посегателства. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В тази насока следва да се отчете фактът, че самото лице не споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Изрично е посочил, че не е бил жертва на насилие и не са били отправяни заплахи срещу него или семейството му. От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, включително представените в касационното производство справки №МД-02-262/19.05.2025 г. и № МД-02-194/03.04.2025 г., действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Наред с това следва да бъде посочено, че А. М. И. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Освен това обстоятелството, че родителите му продължават да живеят в С., обосновава извод за липса на притеснение у тях. Предвид изложеното правилно е изводът на административния орган за липса на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната

хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Що се касае до становището, дадено от ВКБООН през декември 2024 г. относно връщане в Сирийската Арабска Република, настоящият съдебен състав счита, че представените в настоящото производство справки за актуалната общественно-политическа обстановка в С. са по-актуални от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тях. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е „до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализирала, като е посочена статистика на прибрали се в С. сирийци, а също и на вътрешно разселени лица, които са се завърнали по домовете си. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

По отношение на преценката на висшия интерес на детето, съдът намира следното.

Съгласно чл. 6а ЗУБ, и съображение 18 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила /Директива 2011/95/ЕС/ и съображение 33 от Преамбюла на Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, както и чл. 24, § 1 и § 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз, а разбира се и чл. 3, § 1 и сл. от Конвенцията за правата на детето на Организацията на обединените нации /приета на 21.11.1989 г., обн. ДВ бр. 55/1991 г., в сила от 03.07.1991 г./, поставят висшия интерес на детето, като водещ императив във всяко касаещо го производство, в частност - налагат при прилагането на ЗУБ първостепенно значение да има най-добрият интерес на детето. Според чл. 6а ЗУБ, преценката за най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето /ЗЗкД/, като по аргумент от препращащата разпоредба на § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ, във връзка с § 1, т. 5 от ДР на ЗЗкД, най-добрият интерес на детето е преценка на: а/ желанията и чувствата на детето; б/ физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; в/ възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; г/ опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; д/ способността на родителите да се грижат за детето; е/ последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; ж/ други обстоятелства, имащи отношение към детето. При отчитане критериите по § 1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето, въз основа което следва да се приеме, че най-добрият интерес на детето е запазване целостта на семейството, благоденствието и социалното му развитие, което може и следва да бъде постигнато чрез завръщане на непълнолетния в страната му по произход при родителите му, които живеят в Д.. Желанието му да стигне до Германия, където живее по-възрастния му брат не би могло да се приеме, че е в негов най-добър интерес, защото брат му отдавна е престанал да бъде член на семейството.

По този начин са изпълнени и изискванията на член 23 от Директива 2013/33/ЕС относим към висшия интерес на ненавършилите пълнолетие. Също така следва да се подчертае, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна

предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, поради което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието, както в случая, на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. И., непридружен непълнолетен, гражданин на С., чрез адвокат Я. Г., срещу Решение № 2835/31.03.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на молбата чужденеца за предоставяне на международна закрила е отхвърлена.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.